

Скоро мѣсецътъ изплавалъ надъ дървесата, пълень, свѣтълъ, и бабата излѣзла да го пита:

— Мѣсечко, мѣсечко! Можешъ ли ми показа пѣтя къмъ замъка Сория-Мория?

Не го зная, — отвърналъ мѣсецътъ, — не го зная, къмъ коя страна е; когато свѣтя азъ тукъ, единъ облакъ го затуля отъ мене.

— Почакай мъничко, — рекла бабата на Халвора, — ей сега ще духне западния вѣтъръ. Той, вѣрвамъ, че знае пѣтя. Ай, че ти и конь си ималъ! Ние пѣкъ имаме единъ чифтъ стари ботуши, съ които една стѣпка да прѣкрачишъ на петъ часа далекъ отивашъ. Вземи ги вмѣсто твоя конь, и ти по-скоро ще стигнешъ въ замъка.

Халворъ отведнажъ се съгласилъ, а бабата толкозь много се зарадвала за коня, че току-що не заиграла отъ радостъ.

— Сега азъ ще мога да ходя въ черква на конче, стига съмъ пълзяла пѣшкомъ! — думала си тя.

На Халвора се искало, по-скоро да замине по-нататъкъ, но бабата му казала, че той нѣма за какво да бърза.

Легни си на одъра и си поспи малко; ние си нѣмаме креватъ, — казала тя. — А пѣкъ азъ ще остана да пазя западния вѣтъръ.

Отведнажъ, току зашумѣло въ гората, взело да се хлопа о коминя, западниятъ вѣтъръ пристигналъ. Бабата стояла на вратата:

— Хей ти, западенъ вѣтре! Не можешъ ли ми каза пѣтя къмъ замъка Сория-Мория? Тукъ има единъ човѣкъ, та му трѣбва пѣтя къмъ това мѣсто.

— Зная, зная — отвърналъ западниятъ вѣтъръ. — И азъ тъкмо-що отивамъ тамъ да изсуша платната за свадбата. Ако е бързъ въ ходенето, нека трѣгне съ мене.